

Сутність і структура пізнавального процесу

Людині завжди важливо знати, які пізнавальні можливості вона має, чи здатна вона виробити знання, яке буде адекватним дійсності і дозволить їй повноцінно жити і діяти у навколишньому світі, тому питання про пізнаваність об'єктивного світу і його закономірності є одним із корінних питань філософії. Це врешті-решт питання про те, як відносяться наші думки до навколишнього світу, чи здатне наше мислення правильно відображати явища об'єктивного світу. Саме це філософське питання як ніяке інше органічно пов'язане з практичною діяльністю людини, з необхідністю пояснювати явища природи і суспільства.

Пізнання – це процес одержання людиною нового знання, відкриття невідомого раніше. Результативність пізнання досягається насамперед завдяки активній ролі людини в цьому процесі, чим і викликана необхідність його філософського розгляду. Інакше кажучи, ідеться про з'ясування передумов і обставин, умов просування до істини, оволодіння для цього необхідними методами і поняттями. Отже, у цьому розділі спробуємо з філософських позицій з'ясувати, у чому полягають сутність та сенс пізнання.

---

§ 1. Пізнання як відображення та діяльність

Філософів завжди хвилювала проблема пізнавального ставлення людини до дійсності. Вони шукали відповіді на питання: якими є закономірності пізнавальної діяльності людини; які її можливості та здібності; які передумови, засоби та форми пізнання; які умови і критерії його істинності та достовірності? Але головними у філософії були і є питання про ставлення знання про світ до власне світу, чи

спроможна наша свідомість (мислення, відчуття, уявлення) давати адекватне відображення дійсності.

Агностицизм. На останнє питання існували в минулому та існують сьогодні різні відповіді. Так, своєрідну точку зору захищає філософський напрям, відомий як агностицизм. Поняття агностицизму введено англійським природознавцем *Томасом Гекслі* (1825–1895). *Агностицизм* (від грец. *а* – не, *гносис* – знання) – це філософське вчення, яке заперечує цілком або частково можливість достовірного пізнання сутності дійсності. Проте хибним є уявлення про агностицизм як про вчення, що заперечує пізнання взагалі. Агностики вважають, що пізнання можливе лише як знання про явища або власні відчуття. Головною ознакою агностицизму є заперечення можливості пізнання саме сутності дійсності, яка прихована за видимістю.

В історії філософії простежуються такі форми агностицизму.

1. *Скептицизм давньогрецьких філософів* (*Піррон, Енесідем, Секст Емпірик* та ін.). Представники цього напрямку стверджували: істинність або хибність майже всіх положень однаковою мірою може бути доведена чи заперечена. Однозначно твердити, що людство здобуває достовірні знання, не можна. Скептицизм не заперечує можливості існування знань, він лише підкреслює їх видимість і вірогідність, суб'єктивність.

2. *Агностицизм Давіда Юма.* Англійський філософ Нового часу стверджував, що наші знання ми одержуємо з досвіду. А в досвіді ми маємо справу тільки з відчуттями, тому, крім них, ми нічого знати не можемо. Отже, концепції Юма притаманний сумнів щодо заперечення реальності як об'єкта наукового дослідження.

3. *Агностицизм Іммануїла Канта.* На відміну від Юма німецький філософ визнавав існування матеріальних речей поза нашою свідомістю, але вважав, що їх сутність мов замкнена в собі. Вона прихована від нас і пізнати її неможливо. Для вираження цієї думки Кант увів поняття «речі в собі».

4. *Агностицизм Ернста Маха та Ріхарда Авенаріуса.* Вони є засновниками напрямку у філософії, який дістав назву *емпіріокритицизм*. У центрі цієї філософії постає поняття досвіду. Але досвід емпіріокритицизм розглядав не як відображення об'єктивного світу, а як внутрішній зміст свідомості, людських переживань, котрі виникають незалежно від впливів зовнішнього світу, – як потік відчуттів, очищен-

них від субстанції, причинності та взагалі від об'єктивної реальності. На цьому ґрунті емпіріокритицизм заперечує достовірність людських знань, спроможність науки пізнавати об'єктивну істину.

5. *Агностицизм окремих течій сучасної філософії*. Наприклад, така течія, як *конвенціоналізм*, вважає, що теорії і поняття є не відображеннями об'єктивного світу, а наслідками довільної угоди, конвенції між ученими, що укладається за принципами «зручності» і «економії мислення». Елементи конвенціоналізму притаманні неопозитивізму, прагматизму, операціоналізму.

Те, що агностицизм проіснував протягом більш ніж дві тисячі років, – не випадковість. У його основі лежать різноманітні причини, які називають корінням агностицизму. До них належать: складність і суперечливість процесу пізнання; обмеженість почуттєвого пізнання; можливість у ньому помилок та ілюзій; складність логічного пізнання; історична обмеженість і неповнота знань та ін.

Водночас принципovu можливість пізнання сутності речей визнають більшість інших філософських напрямів, які належать як до матеріалізму, так і до ідеалізму. Так, сучасний матеріалізм виступає проти агностицизму в будь-яких його формах і послідовно проводить принцип пізнаванності світу. Своє твердження про те, що людина може достовірно пізнавати світ, матеріалізм виводить із даних наук і соціально-історичної практики. Той факт, що людина може цілеспрямовано діяти в навколишньому світі, досягати бажаних результатів, ґрунтуючись на певних знаннях, свідчить про достовірність цих знань, а отже, про можливість пізнавати світ.

Теорія пізнання (гносеологія). Проблему пізнавально-практичного ставлення людини до навколишнього світу вивчає гносеологія (від грец. *гносис* – пізнання; *логос* – учення, наука), або теорія пізнання. *Теорія пізнання (гносеологія) – це галузь філософії, що вивчає природу пізнання, закономірності пізнавальної діяльності людини, передумови, засоби та форми пізнання, ставлення знання до дійсності, а також умови та критерії його істинності*. Нерідко останнім часом цей розділ філософії називають епістемологією (від грец. *epistema* – знання; *logos* – учення, наука), але здебільшого епістемологію розглядають або як теорію знання, або як дослідження лише наукового знання.

Згідно із сучасною гносеологією джерелом пізнання, сферою, звідки воно одержує свій зміст, є існуюча незалежно від свідомості об'єктивна реальність. Пізнання цієї реальності – процес творчого

відображення її у свідомості людини. Принцип відображення виражає сутність матеріалістичного розуміння процесу пізнання. Знання за своєю природою – це результат відображення в мовній формі закономірних зв'язків об'єктивного світу. У сучасній філософії термін «знання» вживається у трьох значеннях: 1) як здатність, навички що-небудь здійснити; 2) як будь-яка пізнавально значуща інформація; 3) як гносеологічна форма ставлення людини до дійсності, що існує поряд із практичним ставленням.

Розглядаючи процес пізнання (відображення) в цілому як системне утворення, слід виокремити такі його *елементи*:

1) *суб'єкт пізнання* – той, хто діє, впливає на об'єкт. Людина не є суб'єктом сама по собі. Вона стає й усвідомлює себе суб'єктом тільки в процесі предметної діяльності і спілкування. Під суб'єктом слід розуміти людину, яка є вихідним пунктом життєвої та пізнавальної активності, що здобуває знання, вибудовує теорії та концепції, зберігає та історично передає їх новим поколінням;

2) *об'єкт пізнання* – той фрагмент (частина) об'єктивної реальності (соціальної, природної, правової та ін.), який включено у людську діяльність і пізнання. Об'єктивна реальність існує незалежно від людини, суб'єкта. Проте як об'єкт вона перебуває в єдності, у взаємозв'язку із суб'єктом. Об'єктом пізнання виступають не тільки явища природи та суспільства, а й сама людина і відносини між людьми, їхні взаємостосунки, а також свідомість, пам'ять, воля, почуття, духовна діяльність в усій поліфонії її виявів. Таким чином, об'єкт пізнання – це те, що залучено суб'єктом з об'єктивного взаємозв'язку природи і суспільства, те, на що спрямовано людську діяльність;

3) *посередники пізнання* – засоби пізнання як матеріального характеру (знаряддя праці, прилади, інструменти, комп'ютери тощо), так і ідеального (поняття, категорії, художні образи, моральні норми, наукові теорії, концепції та ін.).

Теорія пізнання розглядає суб'єкт та об'єкт у діалектичному взаємозв'язку, взаємодії, єдності, де соціально активною стороною є суб'єкт пізнання. Активна роль суб'єкта виявляється у його вибіркового ставленні до предметного світу; цілеспрямованні процесу пізнання; безупинній пошуковій і коригувальній роботі рецепторів, нервів та мозку.

Результатом будь-якого пізнання є образ. *Образ* – ідеальне узагальнення сутнісних відносин об'єкта. Характерні риси образу – подібність,

адекватність оригіналові. Образ фіксується у знаках. *Знак* – уже матеріальний носій інформації. Його функціями є збереження і передавання інформації. Знаки і на їх основі штучна мова можуть існувати тільки на базі звичайної мови. Відносна самостійність знака створює додаткові можливості для абстрактного мислення, дає змогу використовувати комп'ютерну техніку.

Отже, ми визначили, що пізнання – активний процес. Але що змушує суб'єкта цікавитися новими, раніше невідомими йому речами та явищами, вивчати їх? Філософи вважають, що головною рушійною силою пізнання є суспільно-практична діяльність, або практика.

Практика та її види. Що ж таке практика? Який її зв'язок із пізнанням?

Практика – це матеріальна, чуттєво-предметна, цілепокладаюча діяльність людини, спрямована на зміну і пристосування природного і соціального середовища до потреб суспільства. Під поняттям «практика» розуміють не стільки чуттєво-предметну діяльність окремої людини, скільки сукупну діяльність, досвід усього людства в його історичному розвитку. Практика становить основу всього людського буття, погоджує і визначає всі форми його діяльності. Суспільно-історична практика людей включає безліч форм і різновидів. Найважливіші види практичної діяльності такі:

1) *матеріальна, виробнича діяльність людей.* Вона пов'язана зі створенням матеріальних благ для життя людей. Без матеріального виробництва був би неможливим обмін речовин між людиною і природою і, отже, було б неможливим і саме людське життя. Люди, перш ніж почати займатися політикою, наукою, мистецтвом тощо, передусім повинні їсти, пити, мати житло, одягатися (К. Маркс). Але для цього їм слід виробляти безпосередні матеріальні засоби для життя;

2) *суспільно-політична практика.* Вона вбирає в себе діяльність держави та її органів, громадських організацій і установ, практику інформаційної та ідеологічної роботи, тобто роботу творчих сил, преси, радіо, телебачення та ін. Ця практика регулює стосунки між державами, націями та соціальними групами всередині держави. Роль у сучасних умовах суспільно-політичної практики набуває першочергового значення. Це пояснюється демократизацією всього суспільного життя, включенням в активне життя широких мас населення, плюралізмом думок, наявністю великої кількості різних неформальних організацій;

3) *практика в різних сферах життя суспільства*, таких як правова сфера, освіта, охорона здоров'я, мистецтво та ін. Значення зазначених видів практики в сучасному суспільстві також зростає. Це пов'язано з тим, що в постіндустріальному суспільстві у людини є можливість приділяти більше часу та уваги власній освіті, здоров'ю, захисту своїх прав і свобод, розвитку своїх здібностей тощо;

4) *науково-експериментальна діяльність*. Це особливий вид практики. Сучасна наука неможлива без використання різних приладів, реактивів, вимірювальних стендів, полігонів, комп'ютерів. Особливістю цього виду практики є те, що вона має справу з матеріальним елементом науки і ставить собі за мету не виробництво нових матеріальних цінностей, а накопичення нових знань. Науково-експериментальна практика є ланкою між теоретичною і практичною діяльністю.

Таким чином, суспільна практика охоплює всі сторони життя суспільства: матеріальну, суспільно-політичну, суспільно-гуманістичну, науково-експериментальну.

Практика існує в єдності з пізнанням. Вони пов'язані так міцно, що їх можна розглядати як дві сторони єдиного процесу. Практика – це матеріально-предметна діяльність, а пізнання – ідеально-образна діяльність. Однак не слід ототожнювати практику і пізнання. За способом і результатом діяльності практика і пізнання виступають як протилежності. Практика – це виробництво матеріальних речей, перетворення суспільних відносин самої людини, а пізнання – розроблення ідей, знань, моральних норм та ін.

Функції практики. Відносно пізнання *практика виконує такі функції:*

а) *практика є вихідним пунктом пізнання*. Із практично активного ставлення людини до світу формується свідомість людини. Вона змушує зосередити пізнавальну діяльність на дійсності, яка вимагає свого перетворення і є практично важливою;

б) *практика є рушійною силою розвитку пізнання*. Вона ставить перед пізнанням певну мету і вимагає її досягнення. Із потреб суспільної практики виникли всі науки. Навіть така, здавалося б, абстрактна наука, як астрономія, і та зародилась як відповідь на потреби землеробства і мореплавства. Із необхідності будівництва різних споруд, ремесла та землеробства зародилась і розвинулась механіка. Потребою в лікуванні було зумовлене виникнення медицини, анатомії, фізіології та ін.;

в) *практика є основою пізнання*, оскільки вона об'єднує життя людей, є визначальним способом їхнього ставлення до світу. Пізнання формується на ґрунті предметно-практичної діяльності суспільства з перетворення природи і спочатку виступає одним із моментів цієї діяльності. Але пізнання не просто має своєю основою практику – воно саме є активним діяльним процесом ідеального освоєння дійсності.

Практика виступає як єдина основа пізнання ще й тому, що тільки вона найповніше розкриває об'єктивну природу речей. Завдяки предметно-матеріальній діяльності людина «втручається» в об'єктивний природний процес і, змінюючи навколишній світ, відкриває нові процеси і явища, які можуть ставати об'єктами подальшого пізнання. Практика є основою пізнання, бо рівень її розвитку прямо і безпосередньо визначає рівень розвитку приладів і технічних засобів пізнання, а від їхнього застосування залежать темпи пізнання і глибина відображення світу;

г) *практика – критерій істинності пізнання*. Вона є засобом розмежування істинних і хибних положень. Цей критерій не може знаходитись у самій теоретичній схемі предмета, він перебуває ззовні, у практиці поза теорією. На основі практики доводиться об'єктивність змісту знання. Тільки ті результати пізнання, які перевірені практикою, можуть претендувати на об'єктивну значущість.

До практики як критерію істини треба підходити діалектично. Практика як критерій істини є і абсолютною, і відотною. Її абсолютність полягає у тому, що тільки практика в кінцевому результаті дає можливість розмежувати істинність і хибність наших знань, дійсність і видимість, розкриваючи в такий спосіб пізнаваність світу. Відносність практики як критерію істини пов'язана з її історичним характером. На кожному етапі історичного розвитку практика не може повністю, в усіх деталях підтвердити або заперечити існуючі знання. Вона може підтвердити істинність лише головного змісту теорій або уявлень. Завжди існують такі теоретичні положення, які не можуть бути ні доведені, ні заперечені практикою свого часу. Можна сказати, що практика як критерій істини обмежена своїм власним історичним рівнем, що визначає її можливості у винесенні «вироку» знанням;

г) *практика виступає кінцевою метою пізнання*. Пізнання відбувається не заради його самого, а для задоволення якихось практичних потреб. Людство здійснює великий подвиг пізнання, віддаючи йому велику частку засобів свого існування саме заради власного існування,

задоволення практичних потреб. На кожному етапі розвитку людства перед ним постають нові практичні завдання, розв'язувати які можна лише за допомогою подальшого розвитку пізнання.

До цього слід додати, що практика розкриває пізнавальні здібності людей, створює те соціальне середовище, яке сприяє отриманню знань, їх накопиченню, забезпечує передавання їх поколінням. Отже, практика з початку і до кінця зумовлює пізнання, надає йому суспільного характеру.

Таким чином, з'ясувавши основні елементи процесу пізнання, можна дати його визначення. *Пізнання – це процес цілеспрямованого активного відображення об'єктивного світу у свідомості людей, зумовлений суспільно-історичною практикою людства.*

Окреслена багатоаспектність пізнання виявляється в різних видах пізнання. Розглянемо їх.

1. Життєво-досвідне пізнання постає безпосереднім, прямо вписаним у процеси повсякденної людської життєдіяльності; воно є дуже різноманітним за виявами, але нерозчленованим ні за змістом, ні за формами існування: тут емоції переплетені зі знаннями, бажаннями тощо.

2. Мистецьке пізнання окреслює реальність не відсторонено, а через переживання. Воно більше передає не предметні окреслення дійсності, а ставлення людини до неї. За змістом воно є умовним, тобто надає простір виявам уяви, фантазії, суб'єктивним схильностям людини. Завдяки цьому художнє пізнання іноді випереджає перебіг подій, окреслює їх більш багатогранно, багатобарвно та життєво.

3. Наукове пізнання культивується спеціально через усвідомлення ролі знання; воно є спеціалізованим і спеціально організованим, контролює свій перебіг, намагаючись досягти максимального ступеня достовірності знання.

4. Релігійно-містичне пізнання часто окреслює джерела своїх відомостей як божественне виявлення, особливе просвітлення, і, хоча ці джерела залишаються для нас багато в чому таємничими та недосяжними ні для контролю, ні для світового використання, немає сенсу заперечувати особливу значущість для людини того, що викладено у священних текстах і релігійних настановах; сама історія людства переконливо це доводить.

Тепер з'ясуємо, як здійснюється процес пізнання, яка його діалектика.

§ 2. Діалектика процесу пізнання. Проблема істини

Пізнання, що розвивається на єдиній основі практики, являє собою складний, суперечливий процес відображення дійсності в ідеальних образах. Але образи можуть відрізнятися за характером і глибиною відображення об'єкта. Це пов'язано з тим, що об'єкт пізнання має ніби-то дві сторони: зовнішню, що відкрита нам, і внутрішню, яка схована від нас. Перша – це явище, друга – його сутність. Завдання суб'єкта, що пізнає, – не тільки вивчити явище, а й розкрити його сутність, відкрити закони для того, аби поставити їх на службу людській практиці.

Сутність процесу пізнання. Аби зрозуміти діалектику процесу пізнання, необхідно враховувати такі положення:

– структури пізнання безпосередньо не збігаються із структурою дійсності, вони опосередковані практичною діяльністю людини;

– безпосередньою дійсністю думки, формою вираження та фіксації знання є мова. Але структура мови повністю не збігається із структурою знання, а тим більше із структурою дійсності;

– знання можуть бути зрозумілими, якщо їх розглядають у процесі виникнення і розвитку, а не тільки як деякий завершений феномен;

– зміст знання визначається не тільки властивостями і специфікою об'єктів, які пізнаються, а й установками та інтересами суб'єкта пізнання;

– основною функцією знання є відображення об'єктивного світу, людини та формування правил діяльності.

Як же рухається суб'єкт, що пізнає, від явища до сутності?

Складність об'єкта пізнання вимагає створення відповідної поліструктурної системи пізнання. Розрізняють чуттєве та раціональне пізнання.

Чуттєве пізнання та його форми. Чуттєве пізнання є початковим і взагалі передумовою пізнання. Воно виникає при безпосередній взаємодії суб'єкта і об'єкта, маючи три форми: відчуття, сприйняття і уявлення. *Відчуття – це відображення за допомогою п'ятьох органів чуття окремих властивостей, певних сторін речей.* Слух сприймає звуки; перед очима людини розкриваються простір, відстань у навколишньому світі; смаковий аналізатор дає можливість пізнавати смакові якості; нюховий аналізатор інформує про запахи; дотик відтворює щільність, температуру, жорсткість, форму.

Відчуття дають нам першу, найбільш елементарну форму образного відображення предметів. Образ є ідеальною формою відображення предмета або явища в їх безпосередньо спостережуваній цілісній формі.

Специфічна властивість людського чуттєвого пізнання пов'язана з тим, що деякі, конкретні відчуття, будучи складовими чуттєвого відображення, реально не існують відокремлено один від одного: вони не існують поза цілісним образним відображенням того чи іншого предмета або явища. Наприклад, коли ми дивимося на будинок, то бачимо його як ціле, хоча окреме і конкретне зорове відчуття показує нам частину будинку, частину його даху і под. При цьому зорові відчуття невіддільні від слухових і т. д. (зрозуміло, за умови нормального функціонування органів чуття). Книга лежить на столі, ми її реально бачимо як ціле, хоча конкретне, окреме відчуття безпосередньо «показує» нам лише частину обкладинки, якщо книга закрита; дві сторінки, якщо вона відкрита.

Хоча ми за допомогою різних органів чуття відчуваємо просторову форму, колір, звук, запах, у той же час діє чуттєва здатність синтезувати відчуття, перетворювати їх на сприйняття, що має особливу властивість: завдяки сприйняттю предмет «дається» свідомості саме у своїй цілісно-наочній формі, тобто у вигляді об'єктивної, незалежної від свідомості цілісності.

Сприйняття – це синтетичний комплекс різного роду відчуттів, що дає можливість також безпосередньо створювати єдиний образ предмета, одержання інформації про об'єкт в його цілісності. Сприйняття має вибірковий характер. Сприйняття тих чи інших властивостей об'єкта залежить від потреб та інтересів суб'єкта. Системність, якість сприйняття формуються у процесі практики.

Сприйняття визначається як цілісний образ предмета, що знаходиться перед нами. Це може бути образ сонця, яке сходить, гірської вершини або музичної мелодії. У сучасній філософії (феноменології) виділяють різні рівні сприйняття:

а) сприйняття без інтерпретації (щось мелькає за вікном, якийсь предмет лежить на дорозі);

б) сприйняття конкретного предмета (мотузка, а не змія);

в) розуміння того, що об'єкт існує незалежно від нашої свідомості;

г) усвідомлення того, що саме ми сприймаємо цей предмет;

ґ) розуміння того, що наше сприйняття і сам об'єкт не є тотожними, що в об'єкті можуть бути інші сторони і властивості, які не сприймаються в даний момент.

Наведене показує, що сприйняття не можна розглядати лише як копіювання, бездумне споглядання зовнішнього світу. Воно просякнуте розумовою діяльністю людини.

Отже, сприйняття – це цілісний образ матеріального предмета, даного за допомогою спостереження. Разом із тим сприйняття зовсім не є механічним підсумовуванням відчуттів. Воно зароджується та існує як форма такого активного синтезу різноманітних виявів предмета, яка нерозривно пов'язана з іншими актами пізнавальної і практичної діяльності, що передують даному конкретному спостереженню. Саме тому процес сприйняття є активним і по-своєму творчим. Завдяки багатократній роботі механізмів сприйняття ми в нашій свідомості, нашій пам'яті можемо утримувати цілісний образ предмета і тоді, коли предмет безпосередньо не наданий нам. У цьому разі функціонує ще складніша форма чуттєвого пізнання, яка називається уявленням.

Багаторазове сприйняття речі може утримуватися у свідомості індивіда і в разі її відсутності. Це вже буде вищий ступінь чуттєвого пізнання – уявлення. *Уявлення – узагальнений образ об'єкта, сприйнятого раніше.* Специфікою уявлення є те, що, по-перше, воно може пізнавати об'єкти, які не існують в реальності, а становлять результат нашої фантазії; по-друге, уявлення, як правило, відтворює узагальнюючі риси предмета. У цілому форми чуттєвого пізнання відтворюють об'єкт у наочно-образній формі.

Класифікація уявлень включає:

- а) образи-репродукції (уявне відтворення сприйняття);
- б) образи-припущення (образи героїв художніх творів, описаних пейзажів);
- в) образи-моделі (модель атома);
- г) образи, що виражають мету діяльності і послідовність операцій, необхідних для досягнення цієї мети (посадити сад, вилікувати хворого);
- г) образи-символи і т. д.

Раціональне пізнання та його форми. Але слід пам'ятати, що відчуття відображають те, що лежить на поверхні явищ. Вони не в змозі проникнути в їх сутність. Ось тут і приходиться на допомогу якісно новий рівень відображення дійсності, який дістав назву раціонального пізнання, або абстрактного мислення.

Абстрактне мислення має свої особливості:

– абстрактне мислення відображає дійсність в узагальнених образах. Воно абстрагується від одиничного, виділяє в предметі загальне, істотне;

- завдяки абстрактному мисленню ми одержуємо нові знання на підставі вже наявних знань;
- мислення нерозривно пов'язане з мовою;
- мислення – це процес активного відображення дійсності.

Форми раціонального пізнання – поняття, судження, умовиводи – дають можливість знайти закономірності в розвитку природи і суспільства.

Вихідною формою раціонального пізнання визнано поняття. *Поняття – це форма думки, в якій узагальнено внутрішні, найсуттєвіші ознаки предмета чи процесу.* У понятті фіксуються закономірні зв'язки і відносини, у ньому мають утримуватися загальні та особливі ознаки предмета. Поняття предмета дає змогу вирізнити ті якості, які неможливо уявити за допомогою наочного образу. У мові поняття позначається словом або терміном.

Поняття на відміну від відчуттів утворюється шляхом відвернення від чуттєвих образів тих загальних рис, які притаманні й іншим чуттєвим образам, а отже, і тим реальним явищам, які відображено в цих образах. Візьмемо для прикладу поняття «будинок». Коли ми говоримо про конкретний будинок, то це буде чуттєве відображення у формі сприйняття або уявлення. Коли ж ми говоримо про будинок узагалі, то слово «будинок» ми вживаємо як поняття, в якому вже немає конкретних рис того чи іншого реального будинку, а є тільки те загальне, що притаманне всім будинкам. Таким чином, поняття будинку утворюється із сприйнятих і уявлень про різні конкретні будинки шляхом виділення тих загальних рис, які притаманні будь-якому будинку, незалежно від його індивідуальних особливостей. Очевидно, перехід від уявлень до поняття є переходом до глибшого пізнання явищ дійсності.

За своїм змістом і обсягом поняття є різними в окремих науках. Філософія створює найбільш загальні поняття: «матерія», «свідомість», «рух», «відображення», «простір», «час», «кількість», «якість» тощо. В окремих конкретних науках використовуються поняття, що мають конкретніше значення.

Поняття слугують вихідною формою абстрактного мислення. Але мислення не відбувається у формі окремих ізольованих понять. Аби виразити зв'язок і взаємозалежність явищ, поняття повинні бути взаємопов'язані. Такий зв'язок утворює другу форму абстрактного мислення – судження. *Судження – це така логічна форма мислення, в якій стверджується або заперечується щось відносно об'єкта пізнання.*

Судження – одна з вищих форм відображення об'єктивних предметів у свідомості людини. За допомогою суджень людина заперечує або стверджує щось про щось. У судженнях відображаються предмети, якості, відносини між предметами, їх зміст. Діалектика, притаманна судженням як логічній формі пізнання, відображається у взаємозв'язку між суб'єктом і предикатом, з яких складається судження. (Наприклад, у судженні «ясен є дерево» суб'єкт – ясен, предикат – дерево.)

Суб'єкт завжди виконує функцію окремого, а предикат – загального. У судженнях фіксується діалектика між випадковим і необхідним, явищем і сутністю. У кожному судженні, суб'єктивному за формою, міститься об'єктивний зміст, обумовлений відображенням об'єктивних предметів.

Судження можуть бути істинними та хибними. Вони є істинними тоді, коли правильно відображають об'єктивні властивості об'єктів матеріального світу. Коли ж судження не відображають об'єктивність предметів та їх зв'язків або відображають спотворено, вони є хибними.

Словесною формою вираження судження є речення. За обсягом розрізняють судження: одиничні, де розкривається взаємозв'язок між окремими предметами; особливі, де стверджується або заперечується наявність властивостей у певній групі предметів; загальні, коли вирізняються типові закономірності взаємозв'язку між процесами у Всесвіті або в окремих його сферах.

Поєднання декількох суджень утворює третю форму абстрактного мислення – умовивід. *Умовивід – це такий логічний процес, у ході якого із декількох суджень на основі закономірних суттєвих і необхідних зв'язків виводиться нове судження.* Умовиводи можуть бути різних видів: індуктивні, дедуктивні та аналогічні. В індуктивному умовиводі думка рухається від одиничного (фактів) до загального. Наприклад: «У гострокутних трикутниках сума внутрішніх кутів дорівнює двом прямим. У прямокутних трикутниках сума внутрішніх кутів дорівнює двом прямим. У тупокутних трикутниках сума внутрішніх кутів дорівнює двом прямим. Отже, у всіх трикутниках сума внутрішніх кутів дорівнює двом прямим».

У дедуктивному висновку думка рухається від загального до часткового, наприклад: «Усе, що зміцнює здоров'я, – корисне. Спорт зміцнює здоров'я. Отже, спорт є корисним».

Аналогія – це умовивід, в якому на підставі схожості предметів в якомусь одному відношенні робиться висновок про їх схожість в іншому (інших) відношенні. Так, на підставі схожості звуку і світла (пря-

молінійність поширення, відображення, заломлення, інтерференція) було зроблено умовивід (у формі наукового відкриття) про світлову хвилю.

Діалектика чуттєвого і раціонального у пізнанні. Чуттєвий і логічний ступені пізнання та їх форми знаходяться в діалектичній єдності. У процесі людського пізнання їх не можна розділяти, оскільки логічне пізнання може здійснюватися тільки на базі матеріалу, який одержується чуттєвим пізнанням. Тільки взяті разом, у своїй єдності чуттєвий і абстрактно-логічний ступені пізнання в змозі розкрити об'єктивний світ та його закони.

Отже, процес пізнання спирається на сукупність чуттєвих і раціональних форм. Абсолютизація одних і недооцінювання інших форм приводять у кінцевому результаті до логічної помилки. У філософії спостерігаються два напрями такої абсолютизації – сенсуалізм та раціоналізм.

Представники *сенсуалізму* наголошують на тому, що всі знання, які має людство, виведені з чуттєвого досвіду; що відчуття є єдиним ланцюгом, який поєднує людину із зовнішнім світом. Раціональні форми пізнання сенсуалісти вважають спекулятивними, надуманими, такими, що не відповідають істині. Але на протигагу цьому *раціоналізм* стверджує: тільки на основі раціонального мислення можна пізнати сутність процесів і явищ. Чуттєві форми пізнання він оголошує лише передумовою виникнення знань на ранніх стадіях цивілізації.

Обмеженість сенсуалізму і раціоналізму відносно пізнання в цілому очевидна. Раціональне і чуттєве – це діалектично взаємопов'язані сторони єдиного пізнавального процесу, які лише в єдності можуть надавати адекватну картину дійсності. Кожний момент чуттєвого відображення в пізнанні опосередковано мисленням. У свою чергу, раціональне пізнання одержує свій зміст із чуттєвих даних, які забезпечують постійний зв'язок мислення з конкретними предметами та явищами дійсності. І в мисленні людина не може абсолютно відокремитися від наочності, оскільки без цього неможлива проекція наших знань на дійсність та результативне здійснення предметно-практичної діяльності.

Як відомо, у процесі пізнання поряд із раціональними операціями та процедурами беруть участь і нераціональні. Спробуємо з'ясувати їхню сутність.

Творчість та інтуїція. Для досягнення своєї мети людям доводиться вирішувати певні завдання. Одні з них можуть бути вирішені за допомогою раціональних прийомів, для вирішення інших потріб-

но створення нестандартних, нових правил та прийомів. Саме тут необхідна творчість. *Творчість являє собою механізм пристосування людини в нескінченно різноманітному і мінливому світі, що забезпечує її виживання та розвиток.* При цьому йдеться не тільки про зовнішній, об'єктивний, а й про внутрішній, суб'єктивний світ людини, який не може бути охоплений раціональністю. Він охоплює величезну, але все ж таки кінцеву кількість правил, норм, стандартів. Отже, творчість не протилежна раціональності, а є її природним і необхідним доповненням.

Найважливішим із механізмів творчості є інтуїція. *Інтуїція – це особлива форма стрибка від незнання до знання, переривання поступовості руху думки, переплетіння логічного і психічного механізмів мислення людини, стрибок від вихідних даних до результату; спроможність прямого бачення істини без її попереднього логічного обґрунтування.* Основними рисами інтуїції є раптовість та неусвідомленість процесу мислення. Нічого таємничого в інтуїції немає. Інтуїція не є особливою, третьою формою мислення, а становить внутрішній момент почуттєвого та логічного в пізнанні. Її основними передумовами є: наявність у людини досвіду діяльності у певній сфері; володіння її багатим фактичним матеріалом; виникнення проблемної ситуації; розвиненість у людини здатності до творчого мислення; наявність обдарованості, таланту у певній галузі.

Складне сполучення, єдність рівнів відображення дійсності утворюють такі вищі форми пізнання, як гіпотеза та теорія, про які докладно йтиметься у наступному розділі. Таким чином, пізнання у своєму діалектичному розвитку проходить тривалий шлях від простих відчуттів до складних наукових теорій. Діалектичний процес заглиблення людських знань від явища до сутності, від сутності нижчого порядку до сутності вищого порядку тощо є загальним законом пізнання. Вищий рівень пізнання – логічне, теоретичне пізнання.

Проблема істини у філософії. Успішне використання результатів пізнання в практичній діяльності може бути тільки в тому разі, коли одержані знання є достовірними, є істиною. Отже, питання про істину – одне з найважливіших у теорії пізнання. Що ж таке істина?

Перш ніж розкрити цю проблему, наведемо такий факт. У Третьяковській галереї є картина російського художника Миколи Ге «Що є істина?». Її сюжет узятий із християнської міфології. Живописець показав сцену допиту Ісуса Христа намісником римського імператора

в Іудеї Понтієм Пілатом. Він питає у Христа, який стоїть перед ним: «Що є істина?». Обличчя Пілата виражає іронію і навіть злорадство. Ставлячи Христу запитання, він нібито каже: «Не вірю, що ти даси відповідь! На це запитання ще ніхто не міг відповісти! На нього взагалі відповіді немає!».

Розуміння істини в історії філософії було неоднозначним. Платон, наприклад, розумів під істиною певні незмінні якості ідеальних об'єктів, Аристотель – відповідність наших знань об'єктивній реальності, Кант убачав істину в апіорних формах буття, Гегель – у процесі досягнення абсолютної ідеї через раціональні форми пізнання, Юм зводив істину до відчуттів суб'єкта і практично її заперечував. У сучасних філософських концепціях теж немає єдиного розуміння істини.

Сучасний матеріалізм підходить до проблеми істини з точки зору відображення об'єктивної реальності в людській свідомості. *Істина* – це адекватне відображення об'єкта у свідомості суб'єкта, яке відтворює об'єкт таким, яким він існує незалежно від свідомості суб'єкта пізнання. Матеріалістична теорія пізнання конкретизує традиційну концепцію істини через діалектичний взаємозв'язок понять: «об'єктивна істина», «суб'єктивність істини», «абсолютна істина», «відносна істина», «конкретність істини».

Об'єктивна істина – це такий зміст людських знань про дійсність, який не залежить ні від суб'єкта, ні від людини, ні від людства. Вона існує тому, що об'єктивним є матеріальний світ, який у ній відображається, а відображення припускає схожість з оригіналом. Отже, у пізнанні існує такий момент, який не залежить від нашої свідомості, а цілком обумовлений впливом на нього зовнішнього світу. Цей незалежний від нас зміст наших знань і є об'єктивною істиною.

Але істинне знання завжди є знанням певного суб'єкта – індивіда, соціальної групи, людства в цілому. Суб'єкт пізнання, його пізнавальні можливості спричинені певним рівнем розвитку суспільства та його практики, обмежені досвідом людства на даний час. Отже, у процесі пізнання момент суб'єктивності істини необхідно враховувати. Суб'єктивна діяльність є формою виявлення і формою розвитку самого об'єктивного змісту. Істина як процес є об'єктивною за змістом, але суб'єктивною за своєю формою.

Істину не можна розуміти як готове знання, незмінне та дане раз і назавжди. Істина, за висловом Гегеля, не є відкарбованою монетою, вона не дається в готовому вигляді. Істина – нескінченний процес на-

ближення до об'єкта, який сам знаходиться в розвитку. У цьому плані будь-яке знання, зафіксоване на тому чи іншому конкретно-історичному періоді, є неповним, неточним, певною мірою однобічним, тобто на кожному конкретно-історичному рівні розвитку пізнання ми маємо справу лише з відносною істиною. *Відносна істина* – це таке знання, яке в принципі правильно, але неповно відображає дійсність, не дає її всебічного вичерпного образу.

Абсолютна істина – це повне, точне, вичерпне відображення об'єкта у свідомості суб'єкта; у широкому розумінні – це абсолютне знання про весь світ. У цьому значенні абсолютна істина є тією межею, якої прагне наукове пізнання, ніколи її не досягаючи. У вузькому розумінні абсолютна істина означає повне і точне знання окремих моментів дійсності, і в цьому значенні вона є елементом досягнутого знання.

Слід зазначити, що немає і не може бути окремо абсолютної істини і окремо відносної. Існує одна істина – об'єктивна за змістом, яка є діалектичною єдністю абсолютного та відносного, тобто є істиною абсолютною, але відносно певних меж. Абсолютне та відносне – два необхідних моменти об'єктивної істини.

Нерозуміння сутності абсолютної і відносної істини на практиці приводить до догматизму та релятивізму. *Догматичне мислення* намагається те чи інше вчення або положення сприймати як закінчену вічну істину, як догму, що вживається без урахування конкретних умов, за яких сам об'єкт суттєво змінюється. *Релятивізм* як течія у філософії вдається в іншу крайність – абсолютизує відносність знань, заперечує моменти абсолютно істинного в них і на цьому ґрунті заперечує об'єктивну істину, пізнаванність світу.

Із аналізу абсолютної і відносної істини впливає вчення про конкретність істини. *Конкретна істина* – це істина, в якій правильно відображено сутність певних явищ і тих конкретних умов, у яких ці явища розвиваються. Якщо поняття «об'єктивна істина» підкреслює основну її рису як вірне відображення дійсності, а поняття «відносна і абсолютна істина» – сам процес її пізнання, то поняття «конкретність істини» свідчить про можливість практичного використання одержаних знань. Сучасний матеріалізм виходить із того, що абстрактної істини немає, істина завжди є конкретною. Це означає необхідність урахувати межі застосування результатів пізнання та їх уточнення. Незнання або ігнорування цих меж перетворює наші знання на хибні.

Хибний зміст – це такий зміст людського знання, в якому дійсність відтворюється неадекватно і який зумовлено історичним рівнем розвитку суб'єкта та його місцем у суспільстві. Хибність змісту – це неспеціальне перекручування дійсності в уявленнях суб'єкта. Його існування спричинено закономірностями розвитку як самого пізнання, так і практики.

Що ж слугує критерієм істини?

Як уже зазначалося, одним із найважливіших критеріїв істини є *практика*. Однак практика є далеко не єдиним критерієм істинності знань.

Серед інших критеріїв (які в кінцевому результаті також ґрунтуються на практиці) можна назвати: зрозумілість і виразність знань (картезіанське розуміння); загальну значущість (те, що визнається переважною більшістю); можливість підтвердження фактами (можливість верифікації й фальсифікації); вигідність, корисність (прагматичне розуміння); важливість для людини (екзистенціалістське розуміння); відповідність певній угоді (конвенціоналістське розуміння); узгодженість із принципами наукової теорії, коректність і точність використання термінології, логічну й концептуальну несуперечність та ін.

Таким чином, істина – суб'єктивний образ об'єктивного світу, вона є єдністю абсолютного і відносного, об'єктивного і суб'єктивного. Пізнання за своєю природою, характером і метою є необмеженим та може давати об'єктивне і точне відображення світу. Але істина завжди конкретна, тобто вона історично зумовлена і має певні межі застосування. Саме тому за своїм конкретним змістом і наявними досягненнями істина є обмеженою, відотною. Процес її пізнання – це постійна боротьба за подолання обмеженості людських можливостей на шляху досягнення істини.

Висновки до розділу 8

Сучасна теорія пізнання ґрунтується на таких принципах:

1) принципі об'єктивності, тобто визнанні об'єктивного існування дійсності як об'єкта пізнання, її незалежності від свідомості та волі суб'єкта;

2) принципі пізнаваності, тобто визнанні того факту, що людські знання здатні давати адекватне відображення дійсності, її об'єктивно істинну картину; що пізнанню людини немає меж, хоча на кожному

історичному етапі воно обмежене рівнем розвитку практичної діяльності людства та засобів пізнання;

3) принципі активного творчого відображення, тобто визнанні того, що процес пізнання – це цілеспрямоване творче відображення дійсності у свідомості людини;

4) принципі практики, тобто визнанні суспільно-історичної предметно-чуттєвої діяльності людини щодо перетворення природи, суспільства і самої себе основною, рушійною силою, метою пізнання та критерієм істини;

5) принципі конкретності істини, який наголошує, що абстрактної істини не може бути, істина завжди конкретна, кожне положення наукового пізнання слід розглядати в конкретних умовах місця та часу.

Контрольні запитання

1. Що таке агностицизм? Які його історичні форми вам відомі?
2. Що таке гносеологія? Які її роль і місце у філософії?
3. Що таке знання та пізнання?
4. Як у сучасній гносеології визначаються суб'єкт і об'єкт пізнання?
5. Чи ідентичні поняття «об'єктивна реальність» і «об'єкт пізнання»?
6. Визначте практику та її функції в пізнанні.
7. В якому співвідношенні перебувають поняття «практика», «праця», «досвід»?
8. Як співвідносяться пізнання та практика?
9. В яких формах здійснюється чуттєве пізнання і в яких – раціональне?
10. Чому абстрактне мислення – якісно вищий ступінь пізнання стосовно чуттєвого відображення?
11. Що таке сенсуалізм та раціоналізм?
12. Що є істина?
13. Об'єктивна істина існує незалежно від людини та людства. Чи означає це, що вона існує поза людиною, поза її свідомістю самостійно?
14. У чому полягає діалектика абсолютного і відносного в об'єктивній істині?
15. Чим обумовлена конкретність істини і в чому полягає її сутність?
16. Завдяки яким своїм суттєвим характеристикам саме практика є основним критерієм істини?